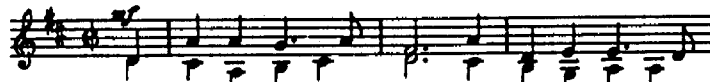

"Verldenes wandring, afmålad genom en siö-fart"
ur "Odae Sueticae" 1674.

Gustaf Düben.

1. Det vi - da, vil - la hav nu sy - nes milt och
2. På världens öpp - na hav har oss vårt ö - de

blitt. Men strax av stor - men vrett, av
satt, Vi vank - om av och till, vi

frä - sand' frad - gan vitt Dess vå - gor bru - sa
öms - om' dag med natt: Vind, mot - vind, lugn och

grymt, dess bul - ler skräck - ligt hörs. En far - kost
storm till - skif - tes finn - om vi: Mång död - lig

rivs och driva och snart av le - den föra.
far - lig - het vi blin - de sväv - om i.

3. Står seglet fullt och stint, yvs man av lyckan god:
Var våg då höjer opp vårt arma, stolta mod:
Strax lyckan vidrig är, har modet sagt go-natt:
Förtvivlan, sorg och harm, har då dess rum besatt.

4. Ja, säll den eftergår den rätta segel-nål¹
den sanna stjärnans ljus till det utvalda mål:
Fast havsens böljor blå anfäktas bord och stam,
han efter faran får dock sist en önskelig hamn.

5. Du store Gud, som oss och världen skapat har,
du och vår gode Gud, vår tröst och styrman var:
Din ljuva nådesvind vår' hjärtan röra lätt²
så sker att vi till dig framkommom väl och rätt.

Samuel Columbus.

¹ växla. ² kompassnål. ³ låt.